

ιλύς, ἥτις ἔχει δυνατὴν ὁσμὴν θείου. Δύναται δὲ νὰ χρησιμεύσῃ διὰ θεϊκὰ ἰλυώδη λουτρά, καὶ κατὰ τὰ ἐμπειροχίμηνα συστατικά μόρια δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι θάβουν ἀποδείχθην ὠφελιμώτατα εἰς ἀνάφορα πάθη.

Ἡ ἐπιρροία τοῦτου τοῦ ὕδατος καλύπτεται εἰς τινὰ μέρη ἀπὸ ὑπώχρους, εἰς ἄλλα δὲ ἀπὸ ὠχρῆς φυσαλίδας. Σφοδρὰ ἀνάπτουσι τῶν ἀερίων ἐκ τῶν βραδείας ζέοντων ὑδάτων προξενεῖ αἰσθησὴν καυχλάζοντος ὕδατος.

Τὰ χαρακτηριστικά τοῦτου τοῦ ὕδατος εἶναι τὰ ἀκόλουθα— Ἀμέσως ἀπὸ ἐξαντληθῆ, ἔχει χροῖα πρασινοειδὲς καὶ θολόν· ἀπὸ δὲ κρούσῃ ὅπως διήλου, σχηματίζει ὑπώχρον κατακρήμνισμα, ἐξ αἰτίας τῆς ἀντενεργείας καὶ διαλύσεως τῶν συμμίκτων μορίων τοῦ θερμοῦ τοῦτου ὕδατος. Ἡ γῆσις καὶ ἡ ὄσφρησις ἀνακαλύπτουσι ὑδροθεικὸν ὀξὺ, καὶ τῆνοι ἢ πολλὰ εὐάρεστος ὑπόξυτος καὶ ὀλίγον ἀλατῶδης γῆσις συνιστῶσι τὸ ὕδωρ τοῦτου ἰδίας πρὸς πόσιν, τόσον εἰς τὴν πηγὴν συγχρίτως μὲ τὴν χρῆσιν τοῦ λουτροῦ, ὅσον καὶ ἀπὸ μετακομιτῆς εἰς κατὰλληλα λαγῆνια.—ΛΑΝΔΕΡΕΡ.

Η ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΗ ΜΗΤΗΡ.

ΕΝΩ ἀξιωματικὸς τις τοῦ ἱππικοῦ ἐπεριπάτει μίαν ἡμέραν εἰς τὸν δρόμον, —λέγει ὁ ταγματάρχης Κέππελος, —Βουλγαρίς τις ἔδραμεν ἔξω τοῦ οἴκου, φωνάζουσα, ' Ἀκριβέ μου υἱέ! τί! ἐπειδὴ τώρα εἶσαι λαμπροφορεμένος, δὲν καταδέχεσαι πλέον τὴν πτωχὴν σου μητέρα; ' Ἐνταυτῇ δὲ μία γηραλεωτέρα ὠνόμασεν αὐτὸν ἔγγονόν της, καὶ οἱ κώτεροι τῆς οἰκογενείας τὸν ἐχαιρέτουσαν ὡς ἀδελφόν. Καὶ τότε μὲν ὁ ἀξιωματικὸς ἔκαμε τρόπον, ὥστε νὰ φύγῃ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, περῶν ἀπὸ τινος δρόμον, ἀνείδισθη διὰ τὴν παρὰ φύσιν διαγωγὴν αὐτοῦ, κατηγορούμενος τάχα ὅτι δὲν ἐχρειάζετο νὰ ὁμολογήσῃ τοὺς συγγενεῖς του. Οὕτω προσβληθεὶς, ἐξήτησε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Κόμητος Diebitsch, καὶ πάραυτα, μὲ τὸ μέσον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βουλγαρίας, ἔγινεν ἡ χρειώδης ἐξέτασις. Τὰ μέρη ἐπαρουσιάζουσαν, καὶ ἡ λεγομένη μητὴρ ἐφώνησε, λέγουσα, ' Ἐάν ἦναι ὁ υἱός μου, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν σημάδιον εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ μετώπου του.' Ἀφῆσθη λοιπὸν ὁ πῖλος τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ, παράδοξον! τὸ σημάδιον ἐφάνη εἰς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἡ δὲ γυνὴ θριαμβεύουσα ἐφώνησεν, ' Αὐτὸ τὸ σημάδιον τὸ εἶχεν ἀπὸ ἦτον ὀκτώ χρόνων.' Τότε ὁμοῦ ἐμεσολάβησαν διάφοροι ἀξιωματικοὶ Ῥῶσοι. λέγοντες ὅτι ὁ νεὸς δὲν εἶχε τὸ σημάδιον ὁπότε ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Πετροπόλεως, ἀλλ' ἐπαθεῖ αὐτὸ εἰς ἐχθροπραξίαν τινὰ ἐμπροσθεν τῆς Σοίμλας.—Ποτέ τις δὲν πρέπει νὰ ἦναι ὑπερβέβαιος.

* Τὴν ἑσαυτοῦ μὴ φράσῃς ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε.

ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΛΑΤΡΕΙΑΣ.

Ἡ ΔΗΜΟΣΙΟΣ λατρεία εἶναι ἐξαίρετον μέσον νὰ τιμῶμεν τὸν Θεόν, ὡς θέλει νὰ τιμᾶται. Ἡ δημοσίος λατρεία εὐκολύνει τὴν λατρείαν τῶν πράξεων, ὄχι μόνον μὲ σοφὰς διδασκαλίας, τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πηγὴ, ἔ μὲ θερησκευτικὰ αἰσθηματα, τὰ ὁποῖα ἐμφυτεύει εἰς τὰς ψυχὰς μας· ἀλλ' ἀκόμη διότι παραβάλλει τοὺς ἀνθρώπους μεταξὺ των, καὶ εἰς τὸ μέσον τόσων αἰτίων, τὰ ὁποῖα ζητῶν νὰ τοὺς ἀποχωρίσῃσι, τοὺς προσφέρει δεσμοὺς ἐνώσεως, ἥτις τοὺς συσφίγγει, διὰ νὰ τοὺς εἰρηνεύῃ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ νὰ τοὺς ἀναβιβάσῃ ἐνωμένους καὶ εἰρηνευμένους εἰς τὸν οὐρανόν.

Εἶναι βέβαιον, ἀδελφοί μου, ὅτι ἡ ἀδικία καὶ ἡ σκληρότης μᾶς συναπαντῶσι συχνότατα. Ἡ ἀφιλοκέρδεια εἶναι σπανία. Ἡ ὑπερφιλαντία ἐκτείνει πλειότερον τὰ ὀριά της· διὰ ταῦτα συντρέχον νὰ καταστήσῃσι τὸν ἄνθρωπον ξένον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον· διότι αἱ πρῶδοι τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μᾶς ἀπομακρύνουν μεταξὺ μας. Οἱ πλοῦτοι καὶ δυνατοὶ τῆς γῆς, εὐρισκόμενοι εἰς μεγίστην διάστασιν ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους, ἀγνοοῦν τὰ δίκαιά των, καὶ λησμονοῦν τὰς χρείας των. Οἱ πολιτικοὶ βαθμοὶ ὑψοῦν διαφόρους τάξεις μεταξὺ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας, αἰτίνας σχεδὸν δὲν συγχωροῦν νὰ θεωρῶνται, νὰ γνωρίζωνται, καὶ νὰ συσχετίζωνται μεταξὺ των οἱ ἄνθρωποι. Ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ ὑψηλοφροσύνη, ἢ ἡ ματαιότης ἔθεσαν μεταξὺ τῆς μιᾶς τάξεως καὶ τῆς ἄλλης μέγαν ἀποχωρισμὸν, καὶ ἐδημιούργησαν διὰ τοὺς μεγάλους καὶ πλουσίους, τρόπον τινά, κόσμον χωριστὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον σπανίως ῥίπτουσιν ὄμμα εἰς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐνίοτε τοὺς θεωροῦν ὡς ἐντελῆ ὄργανα τῆς θελήσεώς των.

Μ' ὄλον τοῦτο, ἀδελφοί μου, ὄλοι οἱ ἄνθρωποι καταγόμεθα ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος. Ὅλοι ἔχομεν εὐγένειαν καὶ ἀξίαν τὴν αὐτὴν, ἐπειδὴ εἴμεθα ὄλοι τέκνα τοῦ Θεοῦ· ὄλοι μετέχομεν ἀπὸ τὴν αὐτὴν οὐράνιον χάριν· ὄλοι εἴμεθα ἐξηγορασμένοι παρὰ τοῦ Σωτῆρος· ὄλοι εἴμεθα σπρημειωμένοι μὲ τὴν σφραγίδα τῆς ἀθανασίας. Ταῦτα εἶναι ἡ μεγαλειότης καὶ ἡ ἀξία μας.

Εἴμεθα δὲ ὄλοι ὄντα ἀδύνατα, πάσχοντα ἢ ὑποκείμενα εἰς πάθη. Ὅλοι ἔχομεν χρείαν ἢ εἰς τοῦ ἄλλου. Δὲν δύναμεθα νὰ ζῶμεν χωρὶς βοήθειαν, καὶ χωρὶς ὁ εἰς νὰ θυσιάζῃ τὰ συμφέροντά του διὰ τὸν ἄλλον. Ταῦτα εἶναι τὰ χρεῖά μας πρὸς τὴν ἀγαθοεργίαν.

Εἶναι ἀράγε ἄλλου ἀρμοδιότερον νὰ κηρύτ-